

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy pierwsze z wymienionych państw członkowskich może odmówić uznania wymienionego prawa jazdy — w szczególności w odniesieniu do uprawnienia kategorii D — na podstawie art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE, zgodnie z którym państwo członkowskie odmawia uznania ważności jakiegokolwiek prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie osobie, której prawo jazdy podlega cofnięciu na terytorium pierwszego z wymienionych państw członkowskich, jeśli uprawnienie kategorii B zostało przyznane w dniu 1 marca 2006 r., zaś uprawnienie kategorii D w dniu 30 kwietnia 2007 r., a prawo jazdy zostało wydane w tym ostatnim dniu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 10 maja 2010 r. — Juan Perez Garcia, Jose Arias Neira, Fernando Barrera Castro, Dolores Verdun Espinosa jako następczyni prawna Jose Bernala Fernandez przeciwko Familienkasse Nürnberg

(Sprawa C-225/10)

(2010/C 221/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Sozialgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Juan Perez Garcia, Jose Arias Neira, Fernando Barrera Castro, Dolores Verdun Espinosa jako następczyni prawna Jose Bernala Fernandez

Strona pozwana: Familienkasse Nürnberg

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni art. 77 ust. 2 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że zasiłki rodzinne dla osób pobierających świadczenia emerytalne, z tytułu inwalidztwa, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej zgodnie z ustawodawstwem kilku państw członkowskich (tzw. podwójni albo wielokrotni emeryci lub renciści) i których roszczenie o rentę lub emeryturę należne jest na podstawie ustawodawstwa dawnego państwa zatrudnienia (tzw. wewnątrz krajowe roszczenie o

rentę lub emeryturę) nie muszą być przyznawane przez dawne państwo zatrudnienia, jeżeli w państwie zamieszkania przewidziane jest wprawdzie porównywalne wyższe świadczenie, lecz nie da się ono pogodzić z innym świadczeniem, na które zdecydował się zainteresowany w związku z możliwością dokonania wyboru?

2) Czy wykładni art. 78 ust. 2 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 należy dokonywać w taki sposób, że zasiłki rodzinne dla sierot po zmarłym pracowniku lub po prowadzącym działalność gospodarczą, który podlegał ustawodawstwu kilku państw członkowskich, i w przypadku których fikcyjne roszczenie o zasiłek dla sierot należne jest na podstawie ustawodawstwa dawnego państwa zatrudnienia (potencjalne wewnątrz krajowe roszczenie o rentę lub emeryturę) nie muszą być przyznawane przez dawne państwo zatrudnienia, jeżeli w państwie zamieszkania przewidziane jest wprawdzie porównywalne wyższe świadczenie, lecz nie da się ono pogodzić z innym świadczeniem, na które zdecydował się zainteresowany w związku z możliwością dokonania wyboru?

3) Czy ma to także zastosowanie dla świadczenia na podstawie art. 77 lub art. 78 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, którego przyznanie z zasady przewidziane jest w państwie zamieszkania dzieci, jednak odnośnie tego świadczenia nie ma możliwości wyboru?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) NR 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie; Dz.U. L 149, s. 2

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Nanterre (Francja) w dniu 12 maja 2010 r. — Société Tereos — Union de coopératives agricoles à capital variable przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers

(Sprawa C-234/10)

(2010/C 221/28)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Nanterre

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Tereos — Union de coopératives agricoles à capital variable

Strona pozwana: Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1260/2001⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że, w celu obliczenia średniej straty, należy, w odniesieniu do wszystkich wywożonych kategorii cukru, podzielić sumę rzeczywistych wydatków przez sumę wywiezionych ilości, niezależnie od tego, czy w odniesieniu do tych ilości rzeczywiście zostały wypłacone refundacje wywozowe?
- 2) Czy rozporządzenie nr 1193/2009⁽²⁾ jest nieważne w związku z art. 15 rozporządzenia Rady 1260/2001 w zakresie, jakim ustalona w nim została wysokość dotyczącej cukru opłaty produkcyjnej obliczanej na podstawie średniej straty, w ramach której obliczania dokonuje się, w zakresie dotyczącym cukru wywiezionego w postaci produktów przetworzonych, przemnożenia jednostkowej kwoty związanej z tymi produktami refundacji wywozowej przez łączną wielkość wywozu, wliczając w to ilości wywiezione bez pobrania tej refundacji, a nie — podzielenia rzeczywiście poniesionych wydatków przez łączną sumę wywiezionych ilości, niezależnie od tego, czy wywozowi temu towarzyszyło pobranie refundacji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 178, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonujące sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 (Dz.U. L 321, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 14 maja 2010 r. — Cathy Schulz-Delzers, Pascal Schulz przeciwko Finanzamt Stuttgart III

(Sprawa C-240/10)

(2010/C 221/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Cathy Schulz-Delzers, Pascal Schulz

Strona pozwana: Finanzamt Stuttgart III

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy § 3 pkt 64 Einkommensteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym) w brzmieniu obowiązującym w latach 2005 i 2006 jest zgodny ze swobodą przepływu pracowników zgodnie z art. 45 w brzmieniu „Wersji skonsolidowanej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej” — TFUE (dawniej art. 39 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską — WE)?
- b) Czy § 3 pkt 64 Einkommensteuergesetz w brzmieniu obowiązującym w latach 2005 i 2006 stanowi zakazaną na podstawie art. 18 TFUE (dawniej art. 12 WE) ukrytą dyskryminację ze względu na przynależność państwową?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy § 3 pkt 64 Einkommensteuergesetz w brzmieniu obowiązującym w latach 2005 i 2006 jest zgodny ze swobodą przemieszczania się obywateli Unii, która wynika z art. 21 TFUE (art. 18 WE)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg (Austria) w dniu 17 maja 2010 r. — Harald Jung i Gerald Hellweger przeciwko Magistrat der Stadt Salzburg, przy udziale: Finanzamt Salzburg-Stadt

(Sprawa C-241/10)

(2010/C 221/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Harald Jung i Gerald Hellweger